

Arrest

nr. 95 404 van 18 januari 2013
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 augustus 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt op 30 mei 2011 België binnen en dient op 31 mei 2011 een asielaanvraag in.

Op 10 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 27 juni 2012 verzoeken de Tsjechische autoriteiten België om de terugname van verzoeker op grond van artikel 16.1.c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot

vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 11 juli 2012 stemmen de Belgische autoriteiten in met de terugname van verzoeker en op 19 juli 2012 wordt verzoeker teruggenomen.

Op 19 juli 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 augustus 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 20 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.08.2012 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 31.05.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 11.05.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 09.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat hij gedurende zijn eerste asielaanvraag gelogen heeft over zijn verleden bij de militaire inlichtingendienst in Irak, omdat hij vreesde naar Irak teruggestuurd te worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag twee badges (nr. 9854407 en 6125) als officier naar voren brengt, alsook een badge van lidmaatschap van de vriendenkring van Saddam (nr. 50775) en 3 foto's waarop hij te zien is als officier bij het leger, teneinde zijn werkzaamheden bij de Irakese veiligheidsdienst te staven; betrokkene tevens stelt dat zijn familie in Syrië zou verblijven en betrokkene drie foto's van zijn kinderen aanbrengt die in Syrië school zouden lopen; betrokkene deze documenten via zijn vrouw zou ontvangen hebben en in het bezit is van het verzendingsbewijs; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag de mogelijkheid had deze feiten uiteen te zetten en het nagelaten heeft dit te doen; betrokkene bovendien zelf aangeeft gedurende zijn vorige asielaanvraag de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te hebben misleid door foutieve informatie te verschaffen; deze vaststelling ook de geloofwaardigheid omtrent zijn huidige asielaanvraag ondermijnt; betrokkene tenslotte een Tsjechisch diploma aanbrengt; dit document echter enkel aangeeft dat betrokkene in Tsjechië zou gestudeerd hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 19.07.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 48/3 Vreemdelingenwet ;

Schending van de artikelen 51/8 en 57/6 Vreemdelingenwet ;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur,

Schending van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel;

Schending van het art. 3 EVRM.

4.1.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en onredelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel is een aspect van het motiveringsbeginsel dat stelt dat een beslissing niet tegen alle redelijkheid mag ingaan.

Ingevolge deze principes is de overheid verplicht om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Om de status van vluchteling te kunnen bekomen dient de verzoeker over de mogelijkheid te kunnen beschikken om opnieuw asiel aan te vragen.

Inderdaad :

De Belgische wetgever heeft er voor geopteerd om de bevoegdheid voor het toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming enkel en alleen toe te kennen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Dit wordt bepaald in art. 57/6 Vreemdelingenwet

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53. de vluchtelingenstatus. In de zin van artikel 48/3. te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus. in de zin van artikel 48/4. toe te kennen of weigeren toe te kennen:

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er; wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 4S/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1 ° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid, 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen. "

Het is hierdoor niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de gegrondheid van de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming.

Dit komt blijkens de Vreemdelingenwet louter toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verzoeker is bijgevolg verplicht om een asielaanvraag in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens een beslissing ten gronde te kunnen bekomen.

Er kan derhalve besloten worden dat het zeker niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of het recht OP de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

4.4.

In het kader van een asielaanvraag heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg een zeer beperkte beoordelingsbevoegdheid.

4.4.1.

Het kan enkel oordelen of er nieuwe gegevens zijn die wijzen op de nood naar bescherming in de zin van art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet zonder diepgaand zich te mogen uitspreken over deze nieuwe gegevens zo niet eigent het zich de beoordelingsbevoegdheid ten gronde toe van de Commissaris-generaal.

4.4.2.

Het is inderdaad kwalijk te noemen en een manifeste schending van de bevoegdheid toegekend aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken nieuwe gegevens ten gronde én inhoudelijk beoordeeld.

Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken manifest ten onrechte dat de nieuwe asielaanvraag niet in overweging kan genomen worden omdat het feit dat de verzoeker aangeeft niet de waarheid te hebben verteld tijdens zijn eerste asielaanvraag "de geloofwaardigheid omtrent zijn huidige asielaanvraag ondermijnt".

Hiermee weigert de Dienst Vreemdelingenzaken de facto en de iure alle nieuwe asielaanvragen wegens gebrek aan geloofwaardigheid.

Ook al had de verzoeker de juiste toedracht met betrekking tot zijn militair verleden kunnen aanbrengen, de redenen waarom hij dit niet deed, kunnen wel degelijk begrepen worden.

De houding van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoeker nu nooit meer asiel kan aanvragen kan evident niet aanvaard worden.

Verzoekers asielaanvraag is immers gebaseerd op volledig nieuwe elementen die nooit beoordeeld werden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het feit dat de verzoeker een hoge officier was bij het leger van Saddam is evident een reden voor vervolging in Irak

De verzoeker inspecteerde militaire luchtmachtbases in geheel Irak en kan niet terug naar zijn land.

De verzoeker en zijn familie zijn naar Syrië gevlucht, maar ook daar is de situatie schrijnend. Ingevolge de burgeroorlog in Syrië is ook daar de veiligheid niet gegarandeerd.

De reden waarom de verzoeker en zijn familie niet veilig zijn in Irak en daar niet naartoe kunnen, ligt bijgevolg in het feit dat hij als officier met het regime van Saddam geassocieerd wordt.

De reden waarom de verzoeker en zijn familie in Syrië gevaar lopen, heeft te maken met de burgeroorlog die er woedt.

Er is bijgevolg omwille van de aanwezigheid van deze relevante elementen, een manifeste schending van het art. 51/8 Vreemdelingenwet waar te nemen, dat hieronder weergegeven wordt :

[Art. 51/8]

[De Minister, of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3,

of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.]
De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.

Het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico en verzoekers nieuwe elementen.

Door verzoekers nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen kan verzoekers nood aan bescherming niet verder onderzocht worden.

4.6.

De hoger geciteerde wetsbepalingen en de verplichting van zorgvuldigheid werden bijgevolg miskend.

De beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel roept verzoeker de schending in van artikel 48/3 Vreemdelingenwet, van artikel 51/8 , 57/6 en 62 Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om over zijn asielaanvraag te oordelen en dat verwerende partij onbevoegd is om over de grond van de asielaanvraag te oordelen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, daar het in casu gaat om een derde asielaanvraag. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens :

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (R v St 13 april 2005, nr. 143.020).

Bovendien oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de

voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. (RW nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Verwerende partij spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van de nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot algemeenheden en vaagheden zonder de motivering van de thans bestreden beslissing zelf in concreto te betwisten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing gesteund

zou zijn op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid die bepaalde beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

In tegenstelling tot de bewering van verzoeker, blijkt uit de bestreden beslissing dat er bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens werden aangebracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij is in het kader van artikel 51/8 Vreemdelingenwet bevoegd om prima facie na te gaan of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

De beoordeling van de gegrondheid van de asielaanvragen behoort tot de exclusieve bevoegdheid van het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De toetsing van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet maakte reeds het voorwerp uit van de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

In de bestreden beslissing wordt geen standpunt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt slechts vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van deze bepalingen vastgesteld worden. (RW, 30 maart 2012, nr. 78.513).

Verzoeker roept de schending van artikel 3 EVRM in zonder duidelijk te maken op welke wijze dat artikel geschonden zou zijn door de bestreden beslissing.

Teneinde de bescherming van artikel 3 EVRM te genieten, dient de verzoeker het bewijs te leveren waaruit zou blijken dat substantiële gronden zijn om te geloven dat hij bij een eventueel uitzetting/uitlevering een ernstig en reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of straf zal lopen (EHRM, Soering v. VK, arrest van 7 juli 1989, para.91; EHRM, Cruz Varas e.a. . Zweden, arrest van 20 maart 1991, paras. 69-70; EHRM, Saadi v. Italië, arrest van 28 februari 2008, para. 129; EHRM, N. v Finland, arrest van 26 juli 2005, para.167). Een eenvoudige vrees voor slechte behandeling volstaat bijgevolg niet om de schending van artikel 3 EVRM succesvol in te roepen.

Verzoeker toont niet aan dat hij slachtoffer van onmenselijke en vernederende behandelingen zou worden bij de terugkeer naar zijn land van herkomst.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom

de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert de schending aan van deze bepaling die als volgt luidt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het middel wijst verzoeker erop dat hij de mogelijkheid moet hebben om op basis van nieuwe gegevens een tweede asielaanvraag in te dienen en dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om uitspraken te doen over de gegrondheid van de aanvraag, dit is een bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent dat de nieuwe gegevens ten gronde en inhoudelijk werden beoordeeld waardoor de verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden. Op deze wijze weigert de verwerende partij volgens verzoeker alle nieuwe asielaanvragen indien deze ongeloofwaardig zijn. Verzoekers asielaanvraag is immers gebaseerd op volledig nieuwe elementen die nog nooit beoordeeld werden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker meent dat de omstandigheid dat hij een hoge officier was bij het leger van Saddam een reden voor vervolging in Irak is en dat hij om die reden niet terug kan keren naar Irak. Verzoeker meent dat het enkel de commissaris-generaal is die zich hierover kan uitspreken.

2.3.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag van 9 augustus 2012 volgende documenten heeft voorgelegd:

- twee officierenbadges bij de militaire inlichtingendienst, van 2 oktober 1977 van de dienst officierenadministratie van het Ministerie van Defensie en van 1 juli 2000 van de dienst militaireninlichtingendienst;
- een badge van lidmaatschap van de vriendenkring van Saddam van 18 juni 1995 van de dienst officierenadministratie van het Ministerie van Defensie;
- drie foto's van verzoeker als officier bij het leger;
- drie foto's van kinderen die in Syrië school lopen;
- een enveloppe;
- een verzendbewijs van DHL;
- een Tsjechisch diploma van 17 juli 1987.

In het bijbehorende interview heeft verzoeker deze aangebrachte stukken nader toegelicht en het volgende verklaard:

“Tijdens de procedure van mijn 1^e asielaanvraag heb ik gelogen over mijn verleden. Ik verklaarde dat ik een zakenman was. Ik heb mijn verleden bij de militaireninlichtingendienst achtergehouden. Na mijn aankomst in België in 2011 werd ik door landgenoten afgeraden om iets over mijn verleden bij het leger en de militaire inlichtingendienst te onthullen. Volgens mijn landgenoten zou ik beschuldigd worden van misdaden tegen de menselijkheid met als gevolg een afwijzing van mijn asielaanvraag en repatriëring naar Irak waar mijn leven in gevaar is. Zij vertelden mij ook dat Nederland en Zweden effectief officieren teruggestuurd hebben naar Irak. Ze vertelden mij ook dat ex-Iraakse officieren niet welkom zijn in België of Europa. Aangezien mijn vader een zakenman was en ik vaak met hem gewerkt heb, heb ik mij in België voorgedaan als zakenman. Na de val van het Iraakse regime werd ik zoals de rest van mijn collega-officieren en soenieten uit Tikrit (geboorteplaats van Saddam) geviseerd door de nieuwe machthebbers omwille van mijn verleden bij de inlichtingendienst en ook door het feit dat ik aanhanger was van Saddam. Van 2004 tot 2007 woonde ik onder een valse identiteit in Al-Dorah in Bagdad. Na een poging tot moord door de speciale eenheden van de Binnenlandse veiligheid in 2007, vluchtte ik naar mijn geboorteplaats Tikrit en woonde afwisselend op verschillende adressen in Tikrit en Syrië; In 2008 gingen wij definitief naar Syrië. Ikzelf reisde nog heen en weer tussen Irak en Syrië. Mijn vrouw en kinderen bleven in de stad Jaramana in Syrië wonen. Omdat Syrië van 2009 tot 2011 officieren afkomstig uit Tikrit uitleverde aan Irak, werd ik bang en besliste ik om in 2011 door te reizen naar België. Mijn vrouw en kinderen bleven in Syrië wonen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen:

“betrokkene hierbij stelt dat hij gedurende zijn eerste asielaanvraag gelogen heeft over zijn verleden bij de militaire inlichtingendienst in Irak, omdat hij vreesde naar Irak teruggestuurd te worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag twee badges (nr. 9854407 en 6125) als officier naar voren brengt, alsook een badge van lidmaatschap van de vriendenkring van Saddam (nr. 50775) en 3 foto's waarop hij te zien is als officier bij het leger, teneinde zijn werkzaamheden bij de Irakese veiligheidsdienst te staven; betrokkene tevens stelt dat zijn familie in Syrië zou verblijven en betrokkene drie foto's van zijn kinderen aanbrengt die in Syrië school zouden lopen; betrokkene deze documenten via zijn vrouw zou ontvangen hebben en in het bezit is van het verzendingsbewijs; hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag de mogelijkheid had deze feiten uiteen te zetten en het nagelaten heeft dit te doen; betrokkene bovendien zelf aangeeft gedurende zijn vorige asielaanvraag de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te hebben misleid door foutieve informatie te verschaffen; deze vaststelling ook de geloofwaardigheid omtrent zijn huidige asielaanvraag ondermijnt; betrokkene tenslotte een Tsjechisch diploma aanbrengt; dit document echter enkel aangeeft dat betrokkene in Tsjechië zou gestudeerd hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij de door verzoeker neergelegde stukken en afgelegde verklaringen niet als nieuwe elementen beschouwt om volgende redenen: verzoeker had reeds gedurende zijn vorige asielaanvraag de mogelijkheid om deze feiten uiteen te zetten maar heeft dit niet gedaan; verzoeker geeft toe gedurende zijn vorige asielaanvraag de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te hebben misleid door foutieve informatie te verschaffen; dat hij in het verleden gelogen heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn huidige asielaanvraag.

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat geen geloof kan worden gehecht aan nieuwe verklaringen wanneer een asielaanvrager zelf aangeeft bij een vorige asielaanvraag te hebben gelogen. Het is evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat de asielaanvrager de mogelijkheid had om bij zijn eerste asielaanvraag reeds de waarheid te vertellen en op dat moment de feiten uiteen te zetten die hij nu pas bij zijn tweede asielaanvraag vermeldt. Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker ook stukken voorlegt (twee badges als officier, een badge van lidmaatschap van de vriendenkring van Saddam, drie foto's waarop verzoeker te zien is als officier bij het leger) waarvan het waarheidsgehalte niet wordt betwist door de verwerende partij in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt er enkel op gewezen dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zijn omdat hij toegeeft te hebben gelogen bij zijn eerste asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt geen uitspraak gedaan over de al dan niet authenticiteit van de voorgelegde stukken zelf.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

Er dient te worden vastgesteld dat de bewijswaarde van de voorgelegde nieuwe stukken niet werd beoordeeld, ook niet *prima facie*. Door geen rekening te houden met de door verzoeker voorgelegde stukken, steunt de bestreden beslissing niet op een correcte feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.3.4. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 20 augustus 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET